

Kathleen Amant

Goudlokje & Roodkapje

Bundel
van twee
spreekjes

Kathleen Amant

Andere sprookjes van Kathleen Amant bij Clavis

De drie biggetjes

Goudlokje

Kathleen Amant
Goudlokje en Roodkapje
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Verzamelbundel van deze twee titels:
© 2019 Goudlokje (9789044836561)
© 2021 Roodkapje (9789044841886)
Trefw.: sprookje, Goudlokje, Roodkapje
NUR 273
ISBN 978 90 448 5656 9
D/2024/4124/245
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen
er zal uitzien als de dromen van de kinderen
van vandaag. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

www.clavisbooks.com
www.amant.be
www.facebook.com/KathleenAmant

Er was eens een familie aardige beren. Een hele grote papabeer, een middelgrote mamabeer en een kleine babybeer. Ze woonden met z'n drieën in een gezellig berenhuis midden in het bos. De beren hadden elk hun eigen spullen. Grote spullen voor Papa Beer, middelgrote spullen voor Mama Beer en kleine spulletjes voor Baby Beer.

Op een ochtend maakte Mama Beer lekkere pap klaar voor het ontbijt. Die verdeelde ze in drie kommetjes. Een grote kom voor Papa Beer, een middelgrote kom voor Mama Beer en een kleine kom voor Baby Beer. Maar de pap was nog te heet om op te eten. 'Kom,' zei Papa Beer, 'we gaan eerst een wandeling maken in het bos. De pap is vast afgekoeld als we weer thuis zijn.'

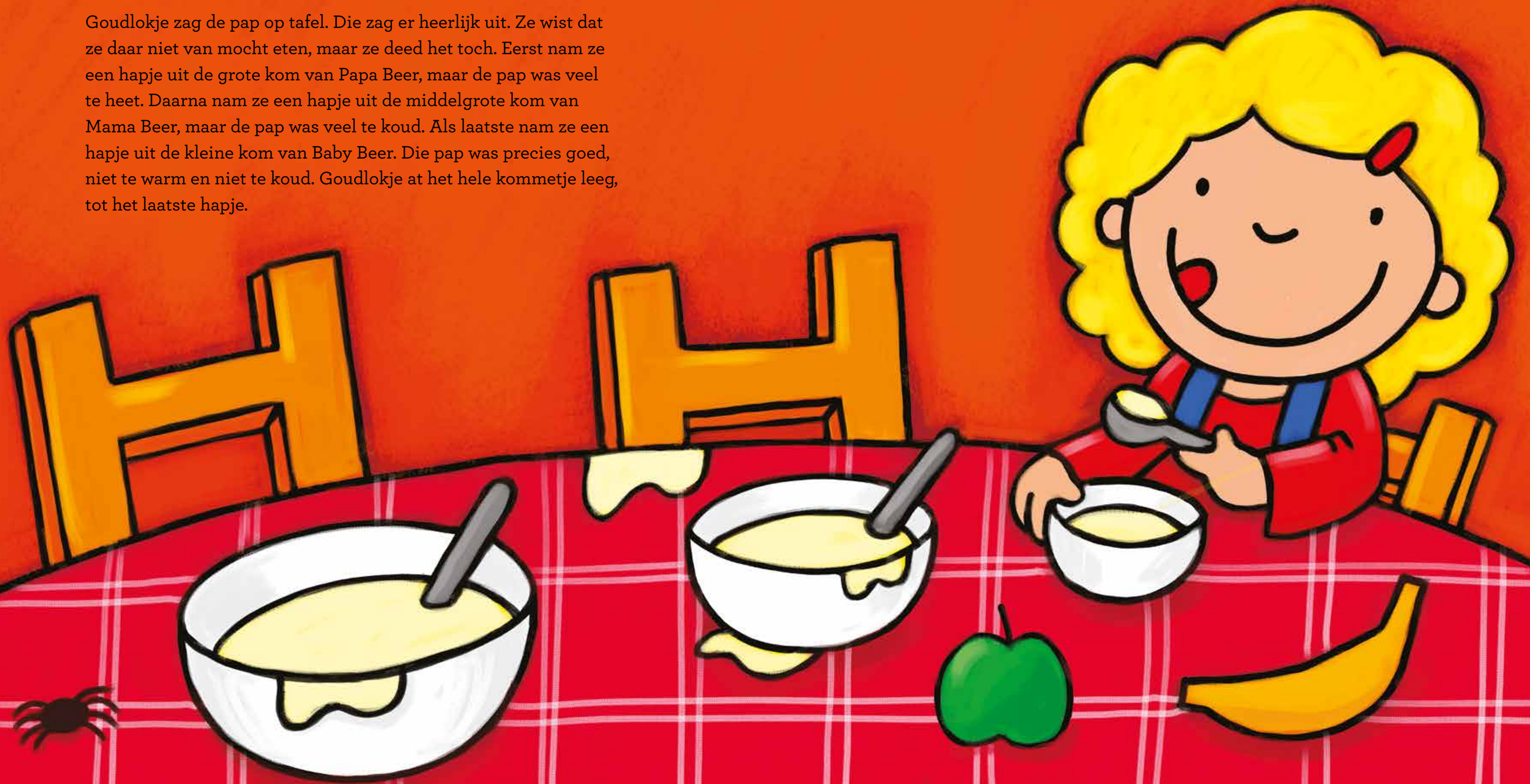

De drie beren waren nog maar net vertrokken toen een klein meisje voorbij het berenhuis liep. Haar naam was Goudlokje, omdat ze zulke mooie blonde krullen had. Ze zag er lief en schattig uit. Niemand wist dat ze soms ook stout kon zijn. Goudlokje keek door het raam van het berenhuis. En daarna door het sleutelgat. Ze zag niemand.

Voorzichtig opende Goudlokje de deur van het berenhuis. De beren deden hun deur nooit op slot. Ze geloofden dat iedereen altijd aardig was. Goudlokje wist wel dat ze niet naar binnen mocht gaan, maar ze deed het toch.

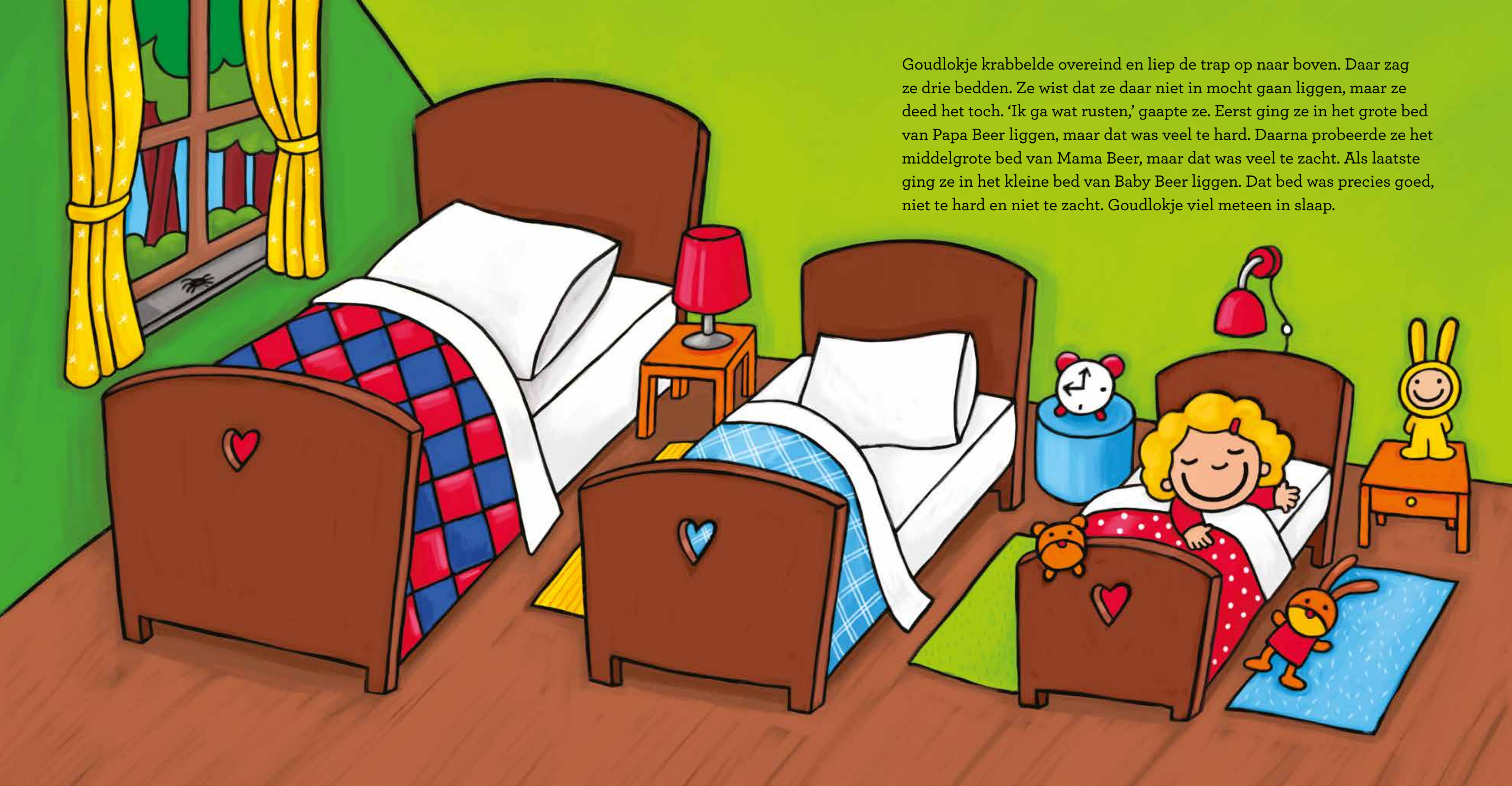
Goudlokje zag de pap op tafel. Die zag er heerlijk uit. Ze wist dat ze daar niet van mocht eten, maar ze deed het toch. Eerst nam ze een hapje uit de grote kom van Papa Beer, maar de pap was veel te heet. Daarna nam ze een hapje uit de middelgrote kom van Mama Beer, maar de pap was veel te koud. Als laatste nam ze een hapje uit de kleine kom van Baby Beer. Die pap was precies goed, niet te warm en niet te koud. Goudlokje at het hele kommetje leeg, tot het laatste hapje.

Toen zag het meisje drie stoelen staan, knus rond de kachel.
Ze wist dat ze daar niet in mocht gaan zitten, maar ze deed het toch.
Eerst klom ze in de grote stoel van Papa Beer, maar die was veel te hard.
Daarna probeerde ze de middelgrote stoel van Mama Beer, maar die was
veel te zacht. Als laatste probeerde ze de kleine stoel van Baby Beer.
Die stoel was precies goed, niet te hard en niet te zacht. Goudlokje
bleef zitten ... tot het stoeltje KRAK zei en door zijn poten zakte.

Goudlokje krabbelde overeind en liep de trap op naar boven. Daar zag ze drie bedden. Ze wist dat ze daar niet in mocht gaan liggen, maar ze deed het toch. 'Ik ga wat rusten,' gaapte ze. Eerst ging ze in het grote bed van Papa Beer liggen, maar dat was veel te hard. Daarna probeerde ze het middelgrote bed van Mama Beer, maar dat was veel te zacht. Als laatste ging ze in het kleine bed van Baby Beer liggen. Dat bed was precies goed, niet te hard en niet te zacht. Goudlokje viel meteen in slaap.

Even later kwamen de beren thuis van hun wandeling. Ze hadden honger gekregen en wilden van hun lekkere pap smullen. 'Iemand heeft van mijn pap gegeten,' brulde Papa Beer met zijn zware stem. 'Iemand heeft van mijn pap gegeten,' bromde Mama Beer met haar middelzware stem. En Baby Beer snikte met zijn hoge stemmetje: 'Iemand heeft van mijn pap gegeten en nu is er niks meer voor mij.'

Toen keken de beren naar hun stoelen bij de kachel.
'Iemand heeft in mijn stoel gezeten,' brulde Papa Beer luid.
Dat zag hij aan het kussen.

'Iemand heeft in mijn stoel gezeten,' bromde Mama Beer
een beetje minder luid. En Baby Beer snikte zacht:
'Iemand heeft in mijn stoel gezeten en nu is hij kapot.
Ik heb geen eigen stoeltje meer.'

De drie beren liepen naar boven. 'Iemand heeft in mijn bed gelegen,' brulde Papa Beer. Dat zag hij aan de lakens. 'Iemand heeft in mijn bed gelegen,' bromde Mama Beer. 'Iemand ligt in mijn bed en nu heb ik geen plaats meer om te slapen,' snikte Baby Beer.

Goudlokje werd wakker van al die drukte. Ze deed haar ogen open en zag de drie beren naast haar bed staan. Ze schrok zich een hoedje, sprong uit het bed, rende de trap af en liep naar buiten. Ze rende en rende, tussen de bomen en de struiken, zonder ook maar één keer om te kijken.

In het gezellige berenhuis kwam alles weer goed. Mama Beer maakte nieuwe pap, Papa Beer herstelde het stoeltje van Baby Beer en Baby Beer deed een dutje in zijn eigen kleine bed. En dat schattige blonde meisje dat Goudlokje werd genoemd, zagen ze nooit meer terug.

Kathleen Amant

Roodkapje

Er was eens een lief klein meisje,
dat met haar mama aan de rand van het bos woonde.
Van haar oma had ze een rood manteltje gekregen.
Dat vond ze zo mooi dat ze het altijd droeg
om naar buiten te gaan. Het rode manteltje had
een kap, en daarom noemde iedereen haar Roodkapje.

Op een dag vroeg mama aan Roodkapje of ze een mandje met wafeltjes naar oma wilde brengen. Die woonde in een klein huisje, diep in het bos.

Oma was ziek en kon de deur niet uit. Ze zou heel blij zijn met het lekkers dat haar lieve kleindochter haar bracht. Roodkapje was gek op haar oma en vertrok meteen. Ze gaf mama nog een zoen. 'Blijf je wel op het pad, Roodkapje?' riep mama haar nog na. 'En ga het bos niet in, want het is daar gevaarlijk!'

Roodkapje huppelde over het bospad.
Het was een flinke wandeling naar
oma's huisje. De zon scheen tussen
de bomen door en de vogels floten
vrolijke liedjes. Opeens zag Roodkapje
een eindje van het pad af bloemen staan.
Ze keek even rond, liep ernaartoe en plukte
een bosje bloemen voor haar oma.
Daar zal ze blij mee zijn,
dacht Roodkapje.

Opeens sprong er een wolf uit de struiken.
'Dag meisje,' zei hij met zijn liefste stemmetje.
'Wat heb jij daar in je mandje?
En voor wie zijn die mooie bloemen?'

Roodkapje mocht van mama niet met vreemden praten,
maar omdat ze niet bang was voor de wolf, deed ze het toch.
'Ik heb wafeltjes voor mijn zieke oma,' zei ze. 'En bloemen.
Ik ga nu naar haar huisje, een eindje verder naast het pad.'

Mmm, dacht de wolf, ik heb wel zin in kleinemeisjesvlees. Maar als ik het slim aanpak, kan ik ook de oma én de wafeltjes opeten. 'Zeg, Roodkapje ...' zei hij lief. 'Verderop in het bos staan nog veel mooiere bloemen. Ga maar eens kijken. Daar zal je oma nog blijer van worden.' Roodkapje was allang vergeten wat mama had gezegd en liep dieper het bos in.

Ondertussen rende de wolf naar het huisje van oma.
Met zijn harige poot klopte hij op de deur. 'Ik ben het! Roodkapje,' zei hij met een hoog stemmetje. 'Ik heb wafeltjes voor je meegebracht, oma.'
'Kom maar binnen, lief kind,' zei oma. 'De deur is open.' De wolf stormde naar binnen, zag oma in bed liggen en slokte haar in één hap op.

Niet veel later kwam Roodkapje bij het huisje aan.
'Hallo oma,' riep ze bij de deur. 'Ik ben het.'
'Kom maar binnen, lief kind,' zei de wolf met krakende stem.
Hij had kleren van oma aangetrokken en was in haar bed gaan liggen.
'Oma, wat heb je grote oren,' zei Roodkapje verwonderd.
'Dat is om je beter te kunnen horen,' antwoordde de wolf.

'Wat heb je grote ogen,' merkte Roodkapje op.
'Dat is om je beter te kunnen zien,' gromde de wolf.
'En wat heb je grote handen,' wees Roodkapje.
'Dat is om je beter te kunnen vastpakken,' lachte de wolf.
'Wat heb je grote tanden,' schrok Roodkapje.
'Dat is om je beter te kunnen OPETEN!' brulde de wolf.
En in één hap schrokte hij ook Roodkapje op.

Toen viel de wolf als een blok in slaap.
Zijn gesnurk was tot ver in het bos te horen.
Daar liep een jager rond. Komt dat lawaai
uit het kleine huisje? vroeg hij zich af.
Dat kan het oude vrouwtje toch niet zijn?
Hij keek door het raam en zag dat de wolf
met een dikke buik in oma's bed lag te slapen.

Hij begreep meteen wat er gebeurd was.
Gauw sneed hij met zijn mes de buik van de wolf open.
'O, wat was ik bang in het donker,' snikte Roodkapje.
Ze gaf oma een hand en
samen kropen ze uit de buik.

De jager had geen medelijden met de wolf.
Hij haalde een paar zware stenen en stopte die
in de buik van het beest. Met naald en draad
naaide oma de buik weer dicht. Samen wachtten ze
tot de wolf wakker werd.

‘Wat heb ik dorst!’ jammerde de wolf toen hij opstond. Hij waggelde naar de waterput buiten en boog voorover om te drinken. Maar de stenen waren zo zwaar dat hij vooroverviel en in de put verdronk. En sinds die dag was er in het bos geen boze wolf meer om bang voor te zijn.

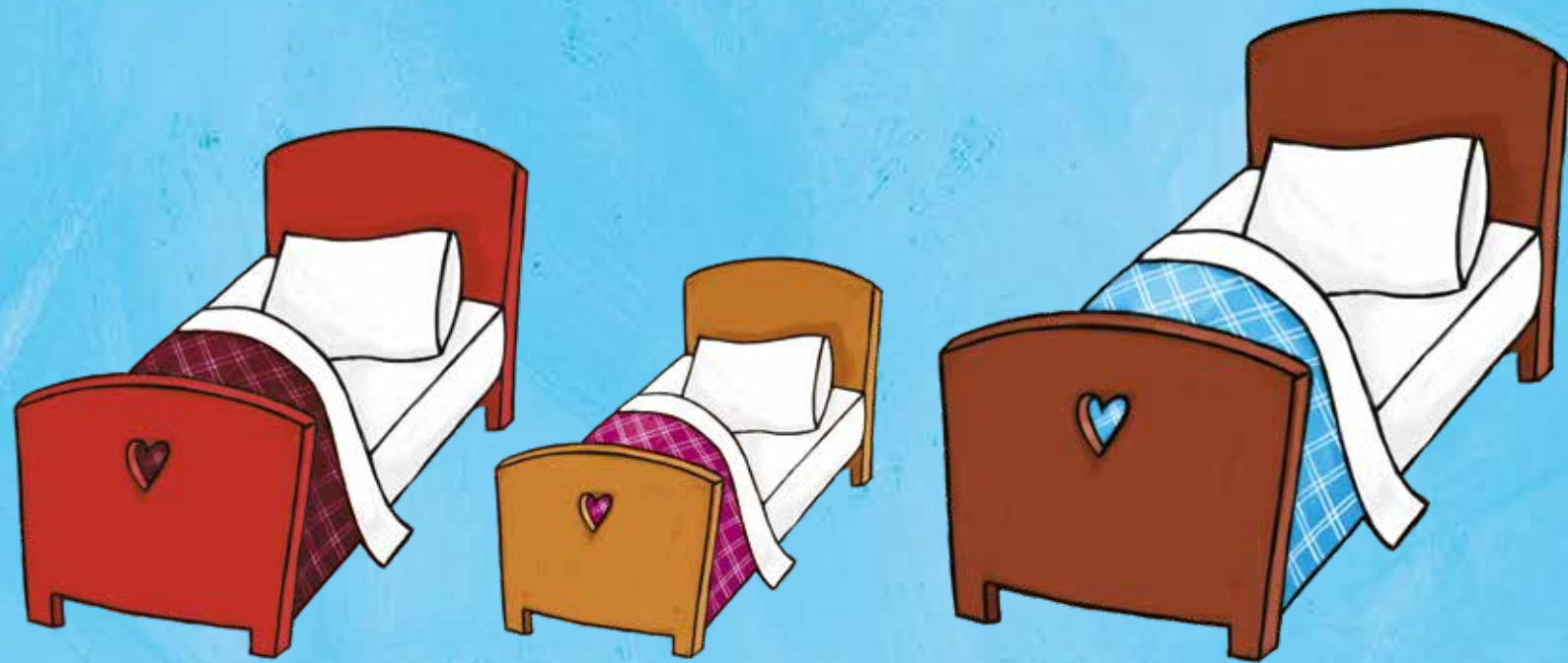
Van klein naar groot

Welke bal is klein?

Welke lamp is middelgroot?

Welk bed is middelgroot?

Welke laarzen zijn groot?

Zoek de verschillen

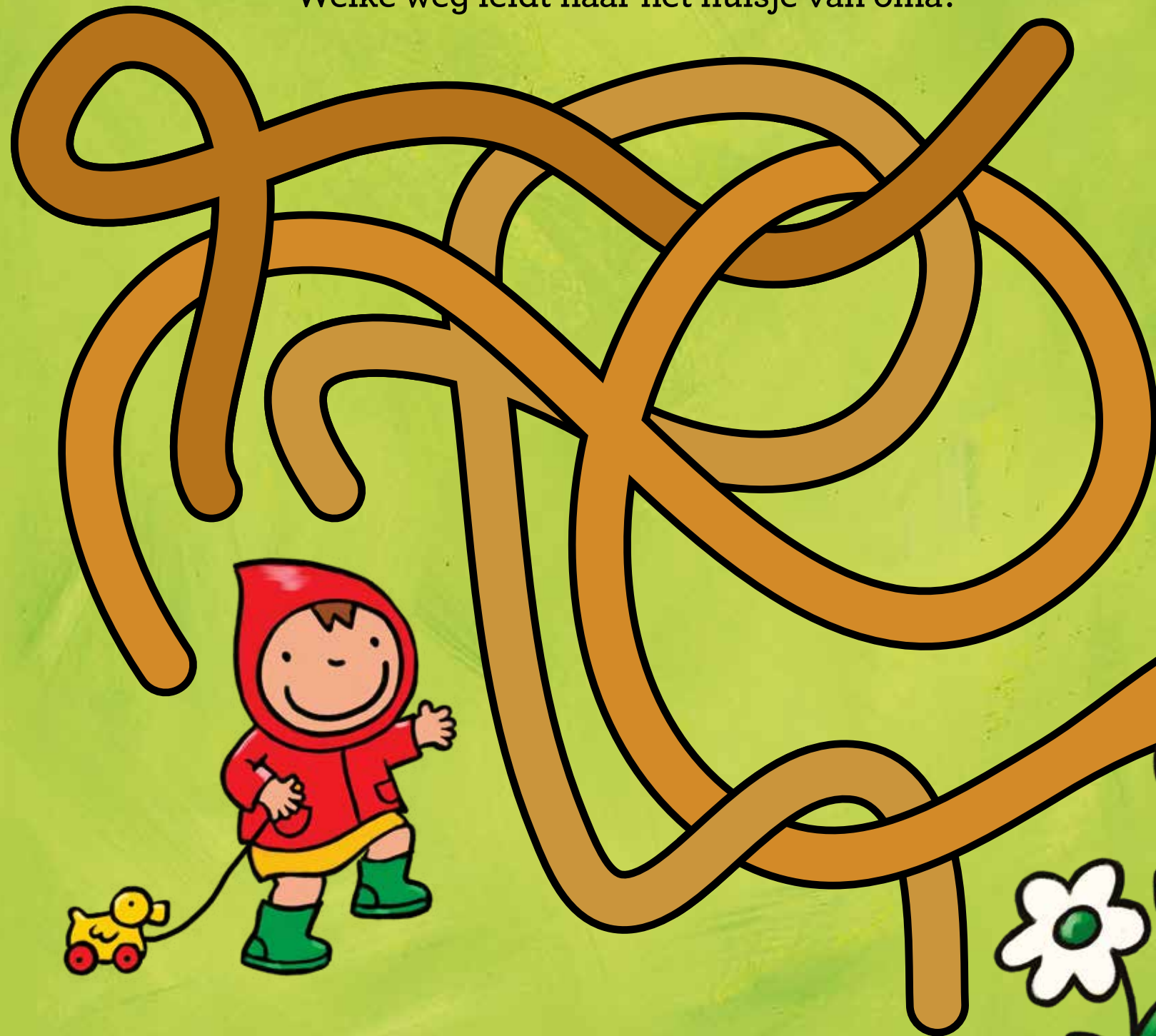
Goudlokje heeft
een rommeltje gemaakt!
Vind jij de 7 verschillen?

Doolhof

Roodkapje loopt door het bos.
Welke weg leidt naar het huisje van oma?

Zoek de dieren

De dieren in het bos zijn bang voor de wolf.
Zie jij de eekhoorn, het hert en het konijn?

Tellen

Mmm, dat ruikt lekker!
Hoeveel bloemen zie je
van elke kleur?

Illustration: *Illustration by [unreadable]*
Illustration: *Illustration by [unreadable]*
Illustration: *Illustration by [unreadable]*

The illustration shows a boy and a girl sitting on a bench. The boy is wearing a red hoodie and the girl is wearing a yellow dress. They are both smiling and looking at each other. The background is a simple green field with a few flowers.

